

IN MEMORIAM

prof. Ante Glavičić
(1931. – 2003.)

NEMA VIŠE JOŠ JEDNOGA VELEBITSKOG ANTE

Očito je da bi zaštitnik naše planine Velebita trebao biti sv. Ante, jer samo tri njegova imenjaka svojim su djelima za života potvrdili i dokazali i ljubav, i brigu, i odanost ovoj planini:

- marljivi ing. Ante Premužić i njegova STAZA duž toga našeg planinskog diva nije samo imaginarnost koju su upoznale tisuće i tisuće *velebitaša*;

- dr. Ante Rukavina iz Gospića i njegovi brojni velebitski zapisi u objavljenim knjigama i drugim tiskanim opisima, iako s nedovršenim, ali željenim književnim opusom, privukli su na tisuće novih zaljubljenika na brojne velebitske vrhunce i proplanke, a takav je bio i

- prof. Ante Glavičić iz Senja s brojnim svojim stručnim i znanstvenim radovima iz prošlosti života velebitskog gorštaka i u spašavanju tragova njihovih običaja, etnografske građe, ostataka stanova i temelja urušenih kapelica i crkvice te planine!

Ne znam i za druge ljude imenom Ante koji su bili ili jesu zaljubljeni u Velebit, koji su pridonijeli svoj obol istoj odanosti, štovanju i divljenju ovom hrvatskom Olimpu ...

Prof. Antu Glavičića upoznao samo davno prije nekoliko desetljeća u njegovu senjskom Muzeju pri radovima na podzemnoj strojarnici HE Senj i na tunelu kod Hrmotina. Tada je on pisao prvi *Vodič* po svom gradu i njegovoj okolici, u koji je spadao i burovit velebitski masiv, hladan, ali jedinstven kao i poznata senjska bura! Crtao sam mu prigodnu kartu i plan grada te priložio fotografije s tada snimljenim detaljima. Vrlo brzo krenuli smo zajedno upotpuniti svoje znanje i poznavanje ove naše drage planine. On je vrlo vješto i marljivo organizirao nekoliko stručno *ciljanih* obilazaka Velebita. Okupio je u ekipe poznavatelje raznih struka, od botaničke, geološke do arhitektonske i veterinarske te uvijek dobrodošlu pratnju planinarskih znalaca iz Zagreba, Rijeke i Gospića.

Uz pomoć šumara i njihovih terenskih vozila prebacivali smo se iz Gospića do Bunovca pa dalje uspinjući se na Malovan silazili do lokaliteta ispod Sv. brda. Kako smo dovezeni s potrebnom hranom, drugi puta baza nam je bila na Alanu i do njega smo obilazili napuštene Padeže sve do Lubenovca i uspona na Hajdučke kukove. Treći puta odlazili smo na Dušice do pastirskih stanova, a nakon toga od Tulovih greda pješice preko Libinja, torenta Orljače i Male Paklenice te Močila do Ramića u Velikoj Paklenici. Svladali smo uspon do Velikog i Malog Rujna pa preko ostataka velebitskog ledenjaka do Bilog Sinokosa i silaz do Kruščice uz more. Dalje je slijedio odlazak u prostor oko Jelove Ruje te obilazak Štirovače. Moj zadnji službeni posjet Senju, u svojstvu zaposlenika Geološkog instituta, već u slobodnoj Hrvatskoj, iskoristili smo da kolima obidemo V. Stolac i Žukalj južno od Senjske Drage. Bila je to potraga za jamama u koje je nakon godine 1945. ubačeno mnogo nevinih žrtava i sa senjskog područja, ali i iz udaljenijih naselja iz Like, Primorja i Dalmacije, što još nitko nije u potpunosti rasvijetlio i istražio.

Dok bismo ja i moje kolege na tim našim zajedničkim obilascima Velebita prikupljali kamene uzorke različite geološke starosti i fosile za njegovu muzejsku zbirku, on bi se znalački zaputio među urušene i napuštene pastirske kuće i ljetne stanove da pronade koju preslicu ili rukom izrađenu drvenu stolicu te *iskopa* ispod trulih dasaka još neki zaostali predmet nekada uporabne vrijednosti. Kada bismo naišli da neki *zagonetni* zemljani humak ili zaravanak s tragovima nekog zida ili mogućnošću nalaza nekih keramičkih fragmenata, Ante bi vješto krampom i lopatom započinjao kopati probnu sondu i prikupljati fragmente davne prošlosti.

Botaničari su usput registrirali raritetne biljke, zoolozi bilježili i snimali pojavu letećih i puzajućih stanovnika ovog područja, a šumari nas upozoravali na razne zanimljivosti u jelovo-bukovim šumama.

Na tim bismo putovanjima često spavali samo u pastirskim oborima uz stado, ili na livadi uvučeni u spavaće vreće, a nekoliko puta i u šumarskim kolibama. Rano ujutro s izlaskom sunca Ante bi već na vatri ili žaru pripremio mirisnu jutarnju kavu ili čaj od ljekovitoga planinskog bilja. Ponekad bismo uživali i u toplom mlijeku ili varenici s komadićima pravog planinskog sira, korici kruha ispod peke. Bili su to trenutci koji se ne zaboravljaju!

Kada bismo hodali stazama i obilazili proplanke te prolazili ispod bijelih stijena visokih kukova, Ante nije mnogo pričao! Gledao je pomno oko sebe i u tren bi zastao, trknuo me rukom i pokazao viđeni prizor, uz tihu napomenu, slikaj stari, trebat će nam!

I tako smo mi živjeli u Velebitu s njime i njegovim svijetom, zeleno-kamenim te uživali potpuno smireni u vidicima, povjetarcu, buri, ali i u kiši i na

snijegu. Zajedno smo pili vodu s malobrojnih izvora, a u ljeti bismo sišli i u koju ledenicu, koja bi bila uz naš put. Vrućinu smo ublažavali u lokvi vode pred Velikim Lubenovcem ili na snijegu ispod Malovana uz jezero i napuštene pastirske stanove.

S nama je nekoliko puta bio i gospički dr. Ante, pa je svaki od nas, udišući punim plućima zrak nebeskih velebitskih visina, uživao na svoj način, sretan i zadovoljan što se zajedno krećemo upozoravajući jedan drugoga na pojedinu zanimljivost okolnih vrhova, prostranih vidika ili kamenih figura izrezbarenih radom umjetnika prirode kroz milenijsku prošlost te planine.

Već su drugi u raznim nekrolozima napisali da je smrću prof. Ante otišao zaslužni Senjanin i da je ostavio dubok trag svojim znanstvenim radom, ali više od toga, dragi Ante, naš je Velebit izgubio još jednoga svog iskrenog poštovatelja, zaljubljenika i pravog istraživača!

Hvala Ti u ime svih nas preostalih, koji smo zajedno s Tobom bili na njegovim stazama, kojim će se, kada se ponovo vratimo na njih, vratiti sjećanje na Tebe i dane provedene u Tvom društvu uz duge razgovore i diskusije o nađenom ili viđenom na našem dragom Velebitu.

Sveti Ante, ti gore na nebu, pomози nam da što duže možemo uživati u susretima s tom prekrasnom i jedinstvenom hrvatskom planinom i hvala ti za to,

Tvoj iskreni poštovatelj,
dr. Srećko Božičević, Zagreb
Objavljeno u *Ličkom planinaru*, br. 3, 2003.

Prof. Ante Glavičić, Tomišina draga, 1970.